

Κι ας μὴ λησμονῶμε πρώτα πώς η Ἑλλάδα πέρασε αἰώνες φοβερῆς τυραννίας ἀπὸ τὰ τέλη του μεσαίωνα κ' ἔδω. Ἀφότου εἰ δοῦκες τῶν Ἀθηνῶν καὶ οἱ πρίγκηπες τοῦ Μαριά ἀναγκαστήκανεν νὰ τὴν παραχωρήσουντες στοὺς Τούρκους, ἀκολούθησε σκλαβιά ἀποτρόπεια. «Κάθε χρόνο, λέει ὁ Elisée Reclus, ὅφειλαν οἱ Χριστιανοὶ νὰ παρκδώσουν ἀπὸ πέντε παιδιά ἑνα γιὰ νάναθραφῇ στὴν Ἰσλαμικὴ θρησκεία καὶ νὰ ἐξασκηθῇ στὸν πόλεμο ἵναντο τῶν ὄμοφύλων του. Πολλὲς μανάδες σκοτώνανε τὰ παιδιά τους μὲ τὰ ἴδια τους χέρια γιὰ νὰ τάφχιρέσουν ἀπὸ τὴν φριχτὴν αὐτὴν μοῖρα κ' ἐπειτα σκοτωνόντανε οἱ ἴδιες».

Εὗταχῶς ἡ τερατώδικη αὐτὴ κυριαρχία κατάντησε ἀνεφέρμοστη. Ἡ τυραννία χαλαρώθηκε πάντα δῆμως εἶταν ἀπάνθωπη καὶ μὲ τὴν ἐπίδρασην της ἡ Ἑλλάδα γάλι γάλι ἀποβαρβαρώθηκε σκεδόν. Ἐγτὸς ἀπὸ μιὰ ἀκλεχτὴ μερίδα, δλ' οἱ ἀλλοὶ εἴτανε μισά γριοι. «Οταν, πρὸ ἐνὸς αἰώνα, διαβήκε τὸ Σατανῆ πρὶν ἀπὸ τὴν Σαλαμίνα, εἰ κάτοικοι της δὲν ἤζεραν πιὸ τὸ ἔνδοξον ἔνομα τοῦ νησιοῦ του, κι ὅπερες ἔνας γνώριζε πώς ὑπῆρχε Θεμιστοκλῆς.

Στὴν ἴδια ἐποχὴν ἡ Ἀθήνα εἶτανε ἑνα χωριδάκι ἀπὸ τριακόσια σπίτια κ' ἐξαρτοῦται ἀπὸ τὸν ἀρ χηγὸ τῶν μαύρων εὐνέργων τῆς Πόλης. Ἡ πνευ ματικὴ καλλιέργεια είχε πεντάπασι ἐκλειψει. Σ' ὅλη τὴν χώρα φοβερὴ δυστυχία ὥστε γεωργία εὔτε βιο μηχανία.

«Ἄν καὶ τόσο πετυμένο, τὸ ἔθνος τοῦτο ἔκαμε, χωρὶς ἄλλο, ἑνα ἡρωϊκὸ κίνημα γιὰ νὰ λευτερώθῃ ἀπὸ τοὺς δυνάστες του. Ἐπειτα δῆμως πέρασε τρομερὴ ἐποχή. Χρειάστηκε νὰ καταβάλῃ προσπάθεια ἐξαιρετικὴ γιὰ νὰ δργανωθῇ σὲ νεώτερο ἔθνος. Αὐτὴν τὴν προσπάθειαν πρέπει νέχουμε ὑπ' ὅψη γιὰ νὰ κρίνουμε τὴν Ἑλλάδαν σωστά.

Ταξιδεύοντας κανεὶς ἕκεῖ κάτω δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ αιστανθῇ μεγάλο θαμασμό, διαν δημηθῇ τίτανε ἡ χώρα δῶ καὶ πενήντα χρόνια. Ἀπ' δλα τὰ ἔθνη τῆς Ἀνατολῆς τὸ ἐλληνικό, χωρὶς ἀμφιβολία, ἔκαμε τὶς ταχύτερες πρόσδεις. Δίνει σήμερα τὴν ἐντύπωση χώρας πολιτισμένης. Ὁ πληθυσμὸς αὐξένει γλυγό γοραὶ ἡ τελευταία δεκαετία παρουσίαται, μ' ἔλη τὴν μεγάλη μετανάστευση, αὐξηση ἀπὸ 198,148 ψυχές. Αὐτὸς δείχνει πώς οἱ Ἑλλήνες ξέρουνε νὰ φρεληθοῦντες ἀπὸ τοὺς σχετικοὺς πόρους τῆς χώρας τους. Οἱ καθεὶς εἰδούς ὑλικές πρόσδεις εἰναι φανέρες οἱ διανοητικὲς καὶ θήσικὲς ἐπιστῆς. Ἄν οἱ Πειραιαὶ γίνεται

ὅπου κι ἂν εἶναι δὲν πρώτος λιμένας τῆς Ἀνατολικῆς Εὐρώπης, η Ἀθήνα εἶναι ἀναμφιθόλως τὸ πιὸ ἀξιόλογο διανοητικὸ κέντρο. Ἀρκεῖ νὰ διαβάστης τὶς ἐργασίες τῶν Ἑλλήνων ἀρχαιολόγων γιὰ νὰ ἰδης τὶ ναι τὸ ἐλληνικὸ ἀρχόγαλα τὸ διανοητικό. Ἡ δημοσία ἐκπαίδευση ξαπλώνεται κάθε μέρα. Ἡ Ἑλλάδα εἶναι ἵσως η μόνη χώρα δημοτικοὶ μπορεῖ κανεὶς νὰ ἐφαρμόσῃ τὰ λόγια τοῦ Ἀμποῦ: On y rencontre toutes les espèces d' étudiants, sauf l' étudiant qui n' étudie pas.

Ἐννοεῖται πώς καθεὶς δὲν εἶναι τέλειο στὴν Ἑλλάδα. Καθὼς κάθε ἔθνος ποὺ χρειάστηκε νὰ ξαναγίνη πάνω σὲ νέο σκέδιο, καὶ η Ἑλλάδα κράτησε πολλὰ ἀλαττώματα τοῦ τουρκικοῦ παρελθόντος πῆρε μάλιστα καὶ μερικά ποὺ χραχτηρίζουνται τὰ δυτικὰ ἔθνη. Τί ἀλάχιστα δῆμως ποῦν' αὐτὰ τὰ ἀλαττώματα μπρὸς στὰ φωτεινὰ προτερήματα ποὺ ἀνάπτυξε καὶ ποὺ μᾶς τὴν κάνουντες τόσο συμπαθητικά. Μή συντρίβουμε λοιπὸν τὸν ἀγαπημένο αὐτὸς λαό, ἐξόχως ἔξυπνο καὶ ἐνεργητικό, μὲ σύγκρισες καὶ παραβολές ποὺ δὲν ἔχουν λόγιο νὰ ὑπάρχουνται μήν τοῦ ρίχουμε διαρκῶς τὸ παρελθόν του κατάμουτρα γιὰ νὰ τὸν κατηγορήσουμε γιὰ τὸ παρόν. Εἶναι πολὺ ἀδικο. Ἡ Ἑλλάδα δὲν εἶναι λαός σὲ παραμή, δπως τὸ πιστεύουμε μερικοὶ ἐπιπόλαιοι γραφικές. Εἶναι ἔθνος ποὺ ἀπὸ τὸ θαυματό ξανηγεννημό του ὡς τασήμερη πάντα προύδεψε. La Grèce n'a certes pas dit son dernier mot dans l' histoire».

Τὸ πιστεύουμε καὶ τὸ ἐλπίζουμε.

Γενέβη· Γεννάρης 1909.

Γ. Ν. ΚΟΝΤΟΣΤΑΝΟΣ

ΟΙ ΚΑΗΜΟΙ ΤΗΣ ΛΙΜΝΟΘΑΛΑΣΣΑΣ

(20—31 τοῦ Δεκεβρη τοῦ 1907)

20

ΤΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙ ΤΟΥ ΨΑΡΑ

Στὸν ἀη Συμιδὸ στὸν πλάτανο, στὸ ιρύ τὸ πηγαδάκι ποὺ πάνε τὰ κλεφτόπουλα καὶ πίνουντες νερό, στὸ πανηγύρι τῆς Συμιοῦ, ψαρᾶς γιὰ τὸ καμάκι, τὸ δρόμο δὲν τὸν ἔμαθα ποὺ πάντες τὸ βουνό.

Δὲν εἶμαι γιὰ τὸ μοκρινὸ λεβεντοπανηγύρι, μὲ φυστονέλλα, μὲ ἄρματα, μὲ φέρμελη χρυσή.

ἁμα τὸ χαρτὶ δὲν τὸν βυηθούστε γιὰ τὸ χαρτίλικι ποὺ χρειάζονται. Αὐτὴν τὴν ἀλλαγὴν του τὴν ἔνωσην κ' οἱ φίλοι του. Τοῦ ζργούντα τῆς κούλιας δὲν τοῦ φτάνει πιὰ τὸ φαγεπότι στὰ μαγέρικα, τώρα ζητάει καὶ μετρητά. Κ' ἔτσι δὲν εἶναι μόνο αὐτὸς ὁ ἔδιος ἄρχοντας, δὲν εἶναι μόνο οἱ κόρες του στὴν κούλια κ' οἱ ἐργολάβοι τους ποὺ καρτερούν μὲ καρδιοχύπι τὸ διορισμό, μὲ καὶ πολλὲς ἄλλες ψυχές στὴν πόλη κοντά στὸν ποταμό σμίγουν μαζὶ τους πώς εὐχές τους.

Μὲ τούτη τὴν φερὰ διορισμὸς χργεῖ νάρθη περσότερο ἀπ' ὅτι πάντες στὸν κούλια. Μὲ τὴν ἔλ πιδα του ἀμανατικήσται καθεὶς παλιὸ θυμητικὸ ποὺ εἶχε τὸ σότι, ζεκόντεται καθεὶς σκούπι ποὺ εἶχε ὑφάνεις καὶ τὶς κόρες της, πουλίσται ἀκόμα στὸ χωρὶς οἱ πέντε δέκα της πεζούλες, τὸ προικιό της. Ο ἀργαλὸς τῆς Φρόσως δὲν προφτάνει τὰ ἔξι στὸ ματα, η Μαριώ κ' η Κούλα έχουν τὶς σκοτούρες τους μὲ τὸ βελούχι ἀντικρυνά. Δυὸς ἀξιωματικοὶ εἴχαν μπερδευτεῖς στὰ βρόχια. Η Μαριώ πήρε τὴν πρώτη της συνέντευξη στὸ σπίτι μιᾶς γειτόνισσας κ' η Κούλα δοκίμασε τὴν γλύκα τοῦ φιλιοῦ ἐν' ἀπόβραδο στὴν αὐλόπορτα τῆς κούλιας. Τὴν πρώτη τὴν πρό δεσσε στὴ Φρόσω μιὰ ἄλλη γειτόνισσα, πεὺ τὸ μυρι-

πάντα ξαρμάτωτο, ψαρά, γυμνό, καραβοκύρη, σὲ ξέρεις σκόλη καὶ δουλειά στὸ ξερονήσιο ἐκεῖ.

Δὲν εἶναι γιὰ χαροκοπίες καὶ γιὰ τὰ πανηγύρια οἱ φουστανέλλες, τάρματα, η φέρμελη η χρυσή. Τάγιασε τὸ αἷμα κ' η φωτιά φέρτε λιθανιστήρια, τάχτε τα στὰ κονίσματα κι ἀνάφτεις τους κερί.

Μὰ δταν κοντά τῆς Κλείσοβας τὸ πανηγύρι βράζε μέσο στὴν ἀγιά Τριάδα της τὸ χρόνο μὲ φορά, μέσο ἀπ' τὸ γλυκοχάραμα μιὰν ἔγνοια μὲ τιάζει πρὸς τῆς γιορτῆς τὸ βούτισμα στὴν ἀκροθαλασσιά.

Καὶ μέσα στὸ πρωάρι μον τὸ καλοσμαρωμένο γοργὸς τὴν νύχτα τὸ λαὸ περνῶ τὸ γιορταστή, φάρι ἀργυρό της χάρης της καὶ μιὰ λαμπάδα πασίνων, κ' θοτερα κάνω δλονυχια μὲ τὸ θιακὸ κρασί.

21

ΜΙΑ ΠΙΚΡΑ

Τὰ πρῶτα μον χρόνια τὰξέχαστα τὰξησα κοντά στάκρογιάλι,

στὴ θάλασσα ἔκει τὴ φηκὴ καὶ τὴν ἡμερη, στὴ θάλασσα ἔκει τὴν πλατειά, τὴ μεγάλη.

Καὶ κάθε φορὰ ποὺ μπροστά μον ἡ πρωτάρηντη ζωούλα προβάλλει, καὶ βλέπω τὰ διεύρατα κι ἀκῶ τὰ μιλήματα τῶν πρώτων μον χρόνω κοντά στάκρογιάλι,

στενάζεις, καρδιά μον, τὸ ἔδιο ἀναστένασμα : Νὰ ζοδσα καὶ πάλι

στὴ θάλασσα ἔκει τὴ φηκὴ καὶ τὴν ἡμερη, στὴ θάλασσα ἔκει τὴν πλατειά, τὴ μεγάλη.

Μιὰ μέρα εἰν' η μοῖρα μον, μὲ μέρα εἰν' η χάρη μον, δὲ γνώρισα κι ἄλλη :

Μιὰ θάλασσα μέσα μον σὰ Λιμνη γλυκοστρωτη καὶ σὰν δικιαρός ἀνοιχτὴ καὶ μεγάλη.

Καὶ νά ! μέσο στὸν ὑπνο μον τὴν ἔφερε τὸνειρο κοντά μον καὶ πάλι

τὴ θάλασσα ἔκει τὴ φηκὴ καὶ τὴν ἡμερη, τὴ θάλασσα ἔκει τὴν πλατειά, τὴ μεγάλη.

Κ' ἔμε, τρισαλοίμορο ! μὲ πίκρα μὲ πίκρωντες, μὲ πίκρα μεγάλη,

καὶ δὲ μοῦ τὴ γλύκαινες, πονώριο ξαγγάτεμα τῆς πρώτης λαζαράς μον, καλὸ μον ἀκρογιάλι !

στηκε, καὶ τὴ δεύτερη σὲ νέχ της δοκιμὴ τὴν τοάκωσε ὁ Γεσίλας. Η Φρόσω κάτι θέλησε νὰ πῆ καὶ νὰ δρμητέψῃ, μὲ η Μαριώ δὲν ήταν ἀταχέα καὶ νέας ποὺ θά πάρουν ἀπὸ λόγια. Εθαλε τὴν ἀδερφή στὴ θέση της μιὰ καὶ καλὴ καὶ μιὰ γιὰ πάντα. Ο Γεσίλας κάτι ἀνταρεύτηκε κι αὐτὸς στὴν Κούλα, ἀλλὰ καὶ τούτη εἶχε διδαχτῆ πωταγήτερ' ἀπ' τὴ Φρόσω τὸν τρόπο πῶς τὸν θυσιάζουν. Κ' η ειρήνη δὲν ταράχητη στὴν κούλια τάκροπταμεν. Α' πότω μόνον αξιολογούνται νὰ τὴν τεράζουν ἔνας λογιστὴς τῆς Τράπεζας μαζὶ μ' ἐνα κεφαλόποδα σὲ ποικιλία. Δὲ θέλουν νὰ τὸ πάρουν γιὰ τὰ τελειωμένο πῶς νικήθηκαν ἀπὸ τὸν τοῦ Θώμου Κρανιὰ μὲ μιὰ κιθάρα κ' ἔνα μαντολίνο καὶ μὲ λικνοτράγουδα πειραχτικὰ σὲς ἀστατεις καπέλες του. Μὲ οἱ ἀξιωματικοὶ τοὺς ἔτριξαν τὰ δόντια καὶ στὸ στερνὸ θήραχταν κ' ἐκεῖνα. Α' οι θελει κι οι φάντης νὰ βωηθούνται περστέρερο, θά ήσυχαζε κι ο Θώμος Κρανιὰς ἀπὸ τὴν ἔγια του διορισμοῦ. Τοῦ κάκου χκλάει τὰ μάτια του καὶ τὸν καριό του μὲ τὶς ἀφ

Ποιά τάχα φουρτούνα φουρτούνιζε μέσα μου
και ποιά άγνωστη,
πού δὲ μοῦ τὴν κοίμησε καὶ δὲν τὴν ἀνάπανες,
πανώρι ξαγνάντεμα, κοντά στάκογιάλι;

Μιὰ πίκρα εἰν' ἀμίλητη, μιὰ πίκρα εἰν' ἀξήγητη,
μιὰ πίκρα μεγάλη,
ἡ πίκρα ποὺ εἰν' ἀσφυστή καὶ μέσ' στὸν παράδεισο
τῶν πρώτων μας χρόνων κοντά στάκογιάλι.

22

ΤΑ ΦΛΩΡΙΑ

Μάνη σταφίδα, μ' ἔβγαλες κ' ἐμὲ ταξιδευτή.
Τρέβα κατὰ τὴν Πάτρα πασσαρίζεη.
Σοῦ φέρω τὸν πρωτόλουσθον καρπό, πραματευτή.
Φλωριά μου, ἡγολογάτε στὸν κεμέρι.

Τί νὰ τὰ κάμω τὰ φλωριά; γιὰ πάρ' τα, βιολιτέη,
καὶ πούλα μου λογῆς τὰ τζοβαΐα.
Θυμοὶ τῶν ἀνυπόταχτων καὶ τῶν καρδιῶν καημοὶ,
οὓς ἔστρωσα ἔσφρατωσης τραπέζι.

Τί νὰ τὰ κάμω τὰ φλωριά; γιὰ πάρ' τα, χειροκέ,
καὶ πούλα μου λογῆς τὰ τζοβαΐα.
Περιβολάρη, μάσε μου λουλούδια ἀπ' τὸ μπαζ.
— Κυρά, σοῦ φέρω κερίνα καὶ ζαφείρια.

Φλωριά. Γιορτάνια κάμε τα τοῦ κόρφου σου, κυρά,
καὶ στεφάνια, καὶ μὴ μοῦ τάπορείης.
— Ή, σὲ γατάρι πέρασ' τα καὶ κάμε τα θηλειά,
καὶ μήμε τα θηλειά γιὰ νὰ μὲ πνίξῃς.

23

ΓΑ ΤΑΠΕΙΝΑ

Τὰ ταπεινά, τὰ σάπια.
Κ' οἱ ἀπορριμένοι σβῶλοι,
κ' ἡ χτυπημένη πάπια,
κ' οἱ βαλτωμένοι μᾶλοι:

καλάμια στὶς πελάδες
καὶ στὸν γαλοὺς χαλκία
κι δλάρμυρες χιράδες
κι ἀγύρεντα ἀρμυρίκια.

γλυκόρριζες, λαγάνες,
τὰ βοϊδλα, τὰ παλιούρια.
γωβιοί μὲ τὶς δαγκάνες
τοῦ βούλκου ἐσεῖς καβούρια.

Περιπλεμένα φύμα
στάποσυρτά πρνάρια,
συντρίμμια ἀπὸ σταλίνια,
φαλιδεμένα ἰβάρια,

· Άλατα στὰ τηγάνια,
φτωχοῦ ψαρᾶ πλευρίμα,
χαρδὲς καὶ βάρδιες, μπάνια,
γιὰ τὸν κορμιοῦ τὴν γύμνια.

Γιὰ τὰ κλουβιά γαρδέλια,
μὲ τὸν δέξδη πιασμένα,
ψαρόπουλα, κοπέλια,
βασανισμένη γένα.

Σκλάβοι ποὺ ἴδροκοπάτε
μὲ τὰ γυροβολίδια,
καὶ τὴν ζωὴν τραβάτε
γυμνή, τραχεία, τὴν ἵδια,—

τάσκημα, φεγγοφόλια
καὶ τὸ συρμένο, ὑψώσουν.
· Ήλιε τοῦ στίχου μου, δλα
τάγκαλιασε τὸ φῶς σου!

ΚΟΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΣΟΣ

* Εντοκοι καταθέσεις

* Η Εθνική Τράπεζα δέχεται ἐντόκους καταθέσεις εἰς τὰς τραπεζικὰς χρηματάς καὶ εἰς χρυσὸν, ἢτοι εἰς φράγκα καὶ λίρας στερλίνιας ἀποδοτέας εἰς ἀριστερέντα προθεσμίαν ἢ διερχεῖται.

Αἱ εἰς χρυσὸν καταθέσεις καὶ οἱ τόκοι αὐτῶν πληρώνονται εἰς τὸ αὐτὸν νόμισμα, εἰς δὲ γένετο ἢ καταθέσεις εἰς χρυσὸν ἢ δι' ἐπιταγῆς δψεως (chèque) ἐπὶ τοῦ ἔξωτερηκού κατ' ἐπιλογὴν τοῦ ὅμολογούχου.

Τὸ καράλιον καὶ οἱ τόκοι τῶν ὅμολογιῶν πληρώνονται ἐν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ τῇ εἰτήσει τοῦ καταθέτου ἐν τοῖς Ὑποκαταστήμασι τῆς Τραπέζης.

Τόκοι τῶν καταθέσεων.

1 1/2	τοῖς οἷοι κατ' ἔτος διὰ καταθέσεις δι μην.	1	έτ.
2	" " "	2	" "
2 1/2	" " "	3	" "
3	" " "	4	" "
4	" " "		5 ετ.

Αἱ ὅμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίονται κατ' ἔκλογὴν τοῦ καταθέτου ὄνομασι, καὶ ἡ ἀνένυμοι.

τραστιά δλάκερη.

Καὶ ποιγματι τὴν ἔφηγε. "Οταν τὴν ἔρριζαν
οἱ ἔκλογες καὶ ὁ βουλευτής Κρανιάς ἔστειλε τὸ διο
ρισμὸν στὸν ἔαδερρό του, ἥταν πιὰ ἀργά. 'Απ' τὸ
στιρνὸ ταξίδι του ὁ Θώμος Κρανιάς δὲν ἔφερε μαζί
του μόνο τάχφραντα τῆς πλύστρας του, μὰ καὶ ἔνα
σφάχτη στὸ πλευρό μ' ἔνα βήγκι κούφιο. Τὸν πήρε
στὴν ἀρχὴν ἀφίγιστα διὰ ποὺ τὸν ἀναδρίμωσε ἀξαφνα κι
δέ ἀρέας τῆς ἀκρωτητικῆς δὲν ἥταν ὁ ἀρέας ποὺ
τοῦ χρειάζονταν γιὰ νὰ πάρῃ τὸ καλλίτερο. Ο διο
ρισμὸς τὸ βρήκε στὸ κρεβάτι καὶ ἐπέστη στὸ κρεβάτι
ὁ Θώμος Κρανιάς γιὰ νὰ μὴν ξανασκηνή.

B'.

Εἶναι τέσσερα πέντε χρόνια περασμένα. Τάχρισ-
καθή στὸν τάφο τοῦ πατέρα καὶ ἡ δυστυχία στὴν
κούλια θρασομανούν. 'Ο Γεσιλας, ἀφοῦ γύρεψε ἀδικα
τὸ μέλλον του πρώτως σ' ἔνα ραφτάδικο καὶ ὑστερά
σ' ἔνα ἡμιπορικό τῆς μικρῆς πόλης, πήγε νὰ τοῦρη
στὸ στρατὸ εὐαλότερα. 'Η βειλόνα καὶ καθιστική
ζωὴ της ἥταν πληγτική γιὰ τὸ μεγχλωμένο σ-α
σοκάκια παλικάρι, τὸ περιδιάβασμα στους μαχα-
λάδες πάλι, μὲ τὸν ὄμοιο φορτωμένο τὴν βαντάκα

μὲ τὶς στάμπες, κάπως βρέρι καὶ ταπεινὸ ταυτό-
χρονα γιὰ τὸ παιδί του Θώμου Κρανιά. Οἱ ἀδερρές
ἀπόμεναν μονάχες του. 'Η θειὰ ἀπὸ τὸ χωριό
ἀφίσεις καὶ ἔκεινη χρόνους, ἀφοῦ τοῦ κάκου ὡς τὰ
στερνά της γύρευε νὰ πάτη, ἔκει μιὰ ἀπὸ τὶς μικρό-
τερες ἀνιψίες νὰ τὴν κάμην θυγατέρα της. Στὸ πόδι
της ἴδω εἶναι τώρα η Φρόσω. 'Η λήθη ἔχει ἀπλωθῆ^{ται}
μὲ τὸν καιρὸ στὸ περασμένο της καὶ ἔκαμε πιὰ ἐλεύ-
θερα τὴν εἰσοδό της στὴ ζωὴ του κόσμου. 'Οχι πιὰ
βέβηκα σὰν κόρη ἀνύπαντρη, μὰ σὰν κάσι οὐδέτερο
θηλυκό εἶδος, κατιτεί ἀνάμεσα γεροντοκράτεισου καὶ
χήρας. Στὴν ἐκκλησία, στὰ λειψανα, σ' ἀρώστειες,
ὅπου εἶχε καύλια νὰ συλληπηθῆ ἢ νὰ μοιραστεί-
σει, δησού θρήνος δηλαδὴ καὶ θλίψη, τὴν ἀντιπρο-
σωπεία της τὴν πήρε η Φρόσω· δησού γιορτή καὶ
γάμος, δησού οἱ πατέρειοι τοῦ τόπου θυμούνταν στὶς

Ο “ΝΟΥΜΑΣ,,

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ

Γιὰ τὴν 'Αθήνα Δρ. Β.— Γιὰ τὴν 'Επαρχίες δρ.

Γιὰ τὸ 'Επωτερικό δρ. χρ. 10.

Γιὰ τὶς ἀπαρχίες δεχόμαστε καὶ τρεμηνες[2] δρ. τὴν τρε-
μηνα συντροφες.

Κανένας δὲ γράφεται συντροφης δὲ στελεχει μπροστὰ
τὴ συντροφης του.

10 λεφτὰ τὸ φύλλο λεφτὰ 10

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ. Στὰ κιόσκια (Σύνταγμα, 'Ομόνοια
Ἐθν. Τράπεζα 'Υπ. Οικονομικῶν, Σταθμὸς Τροχι-
δρομού ('Ακαδημία), Βουλή, Σταθμὸς θερόγειου Σιδε-
ρόδρομου ('Ομόνοια), στὰ βιβλιοπωλεῖα «Εστίας» Γ.
Κολάρου καὶ Σακέτου (ἀντίκρυ στὴ Βουλή).

Στὴν Κέρκυρα, Πάτρα καὶ Βόλο, στὰ Πραχτο-
ρεῖα τῶν 'Εφημερίδων.

Στὰ Χανιά (Κρήτη) στὸ Πραχτορ. 'Εφημερίδων
(στοῦ κ. 'Αλπικιώτην).

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

* Η Βουλή μας—Τὸ ἀποκριάτικο μανιφέστο—
Δημοσιογραφικὲς κανοήθειες—Κάτι γιὰ
τὶς 'Ελλ. οἰκογένειες.

ΓΕΝΗΚΑΝΕ μερικὲς συνεδρίες τῆς Βουλῆς κι ὅποιος
είχε τὴν ἐπομονὴν νὰ τὶς παρακαλούσθειει αὐτὲς τὶς συνε-
δρίες, διαβάζοντας τὶς φημερίδες, θάποροις μὲ τὴ βιαστὰ
τοῦ κ. Ράλλη θάρρωνται, σάρει καὶ καλά, η Βουλή μὲν ὅρ
ἀρχίτερα... γιὰ νὰ παρουσιεῖσι ἀρέα.

Γιατὶ τίποις ἀλλο ἀπὸ ἀρέα δὲν εἶδαμε μέσα στὶς λιγο-
στὲς συνεδρίες. Καὶ δὲ βλέπονται τὸ θάημαρότανε δό τότος
ἄν τη Βουλή ἀναπανότουντα τὶς 'Αποκρίες, ἄν ἀναπανότουντα
καὶ τὴ σαφανοτὴ ἀκόμα, ἀφοῦ τίποτα καλύτερο ἀπὸ μὲν
ἀπέλικτη ἀνάπαυψη δὲν ἔχει νὰ κάμει καὶ νὰ δεῖξει.

Τότε ποράζα τὸ δικιολογόντας μὲν τὸ βλογούσαμε
ἄκομα τὸν κ. Ράλλη, ἀ βλέπαμε μὲ τὸ ἀνοιγμα τῆς Βουλῆς
νάρογεται καὶ μάτια πλαταν συζήτηση γιὰ μάτια πλατάντερα
ζητήματα, ποδικά καὶ κοινωνικά, ποὺ η Βουλή μας δὲ
φαίνεται νὰ πῆρε ἀκόμα καμπάρι ἀπὸ τοῦτα.

Τέτια Βουλή δμως (ποὺ εἶναι καὶ ποὺ θάνατος γιὰ πολὺν
καιρὸν ἀκόμα) καλύτερο νὰ ραχατεύει καὶ νὰ μὴ μᾶς γιομί-
ζει, μὲ τὶς ἔργασθες τῆς τάχα, ἀλογόμυγες.

ΕΝΑ μανιφέστο ἀποκριάτικο κι ὅποιαριάτικα γραμμένο,
ποὺ ξεμύτισε τὶς πρασάλλες στὶς φημερίδες μας, μύριζε τὸση
μούχλα καὶ τόσο ταρτουσιέδω, ποὺ θαρροῦσε κανεὶς πῶς
ἔπιπλητηκε μέσα ἀπὸ κανένα μεσογρανιάτικο Μοναστήρι.

"Ολα, λέει, νᾶναι σὲ μνά, καὶ γιακμήλα καὶ τὸ γα-

λείφουν σύνωρας ἀπ' αὐτή. 'Οσο κι ἀν ζάιεται ἡ
Μαριώ γιὰ νὰ κρατήσῃ τὸ περχόμενο περήφανο ἀν
τικρύ σὲ κόρες ψωρονοικουρέων καὶ ἐμπόρων ἔξω ἀπὸ
τὴν κούλια, μέσα σ' αὐτὴ εἶναι βρειτά η ζωὴ. Κι
δχι πιὰ μόνο γιὰ τὴ Φρόσω. Τὸ βέλονάρι τῶν μι-
κρ